

повторение, на възпроизводимостта и всеобщата валидност. Олаф ван Гелдерн, Иво Доля и Пенчо Славейков са трите ипостаси на фигурата на автора, която ползва различните тела, за да се прояви – онтологическото на Славейков, фикционалното на Доля и Гелдерн и критическо-фикционалното на Славейков, който тълкува не просто своите текстове, а текстовете, сътворени от неговите творения. Гласът на Славейков отменя гласа на Доля и обратно, но гласовете на Доля и Гелдерн, както и на онтологичния Славейков и на Славейков критика, се наслагват, звучат един въз друг. Творението превръща твореца в статуя.

В Славейков нелегално битуват различни образи. Иво Доля е такъв, защото Славейков решава той да бъде реализация на илюзията му, на въображението му. Стилизация на идентичности, интерференция на Аз-ове. Той е негово въ-образяване. Иво Доля е образ, „той се появява като изчезнал, той е завръщане на нещо, което никога не се връща“ (М. Бланшо). Той е централната точка, в която образът едновременно се осъществява и изчезва, присъства и отсъства. Пълното осъществяване на Доля е в потъването, в изчезването отвъд повърхността, в превръщането му в труп, в смъртта. Дискурсът на Славейков е свръхрефлексивен и металитературен. Героите му не живеят, те пишат, те са творци.

Славейков е присъстващ и отсъстващ от „Острова на блажените“, градящ и градеж, майстор и скулптура, конструиращ литературното пространство и вграждащ се в него. Той извайва своята идентичност чрез текстове и тялото става текст, той работи върху направата на своето Аз чрез слово и Азът се превръща в слово, творяща плът, репродуцираща утопии. Нанси: „Телата идват да тежат едни спрямо други, ето го света“. Телата излъчват собствена намагнетизирана гравитация, която еротично и фасциниращо влече към своята изпълненост. Танатосът впива членове в изпълнените с Ерос същини, смъртта е последното тегло на натежалите от присъствия телесности. Ритуалът присъствие-отсъствие е „митът за вечното завръщане“ на Ницше, който възвръща присъствието, преминало инициацията на своето отсъствие. Доля и Гелдерн са шизофрениращото разклонение на общоупотребимото, множествеността на едно-единствено присъствие. Доля и Гелдерн са разширяване на гравитационното поле на Славейковото тяло, свръхпривличащ Ерос, свръхнатежал Танатос.

КРЪСТНИКЪТ

„Че Пейо Яворов и Петко Тодоров представляват само друго пречупване на тоя същия национален гений, който и в творчеството си, и в целия необхватен богат духовен мир на Славейкова се е разтворил в неиз-